

[Lange.]

virksomhed ud over disse hævdvundne Virksomheder. Men naar dette ikke har kunnet opnaas, foretrækker jeg den Affattelse, § 12 nu har faaet, og hvori det fastslaas, at Spørgsmaalet staar aabent. Jeg haaber, at det efterhaanden skal lykkes i Befolkningen at skabe tilstrækkelig Forstaaelse af, at det ligger ganske udenfor Statens og Kommunernes naturlige Opgaver at drive Næringsvirksomhed af den Art, jeg her har nævnt.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag og tilsige mit Partis Medvirken til Forslagets Gennemførelse i denne Samling. Jeg tror, det vil være heldigt for Erhvervslivet, at man nu faar talt færdigt om denne Sag, og det er mit Haab, at den store Tilslutning til Gennemførelsen af Forslaget vil bidrage til at skabe den Forstaaelse, at det er i hele Samfundets Interesse, at de næringsdrivende faar gode og betryggende Vilkaar at udføre deres Gerning under, og at alle maa være interesseret i, at Erhvervslivet kan udvikle sig sundt og levedygtigt, saa at den nye Næringslov kan blive Grundlaget for en lige saa lykkelig Udvikling for de Erhvervsgræne, der falder ind under Loven, som Tilfældet var med Næringsloven af 1857.

Jeppesen (Drusebjerg): Det foreliggende Lovforslag er fra alle Sider omtalt som en god gammel Bekendt af dette høje Ting, og det er jo rigtigt. Lovforslaget om en Ændring af vor Næringslov har tre Gange ligget paa det høje Landstings Bord. Jeg vil dog mene, at selve Sagen ikke har Grund til at være ked af dette Bekendtskab; for hvis Forholdet bliver det, som det tegner til, at Forslaget nu kan føres igennem Landstinget uden Udvalg og i den Affattelse, hvori det er vedtaget af det høje Folketing, er det selvfølgelig ud fra det Synspunkt, at man fra de Sider her i Tinget, der særlig har haft med denne Sag at gøre, har samlet sig et indgaaende Kendskab til de Forhold, hvorom der her lovgives.

Ud fra disse Betragtninger skal heller ikke jeg sige ret meget. Jeg vil dog gerne udtale min Kompliment til den højtærede Minister, fordi det er lykkedes ham at føre denne Sag frelst gennem de forskellige Skær, der har vist sig paa dens Vej. Det saa jo ud til en Tid, at der endnu vilde gaa adskillige Aar, før det vilde lykkes at faa gennemført en tidssvarende Ændring af Næringsloven, som jo nu er saa gammel, at det vel kan siges med god Grund, at der vilde være god Anledning til at søge at faa en Forandring.

Det er altsaa nu lykkedes, eller der er i hvert Fald al Udsigt til, at det vil lykkes at faa Lovforslaget ført det sidste Stykke Vej, saa at Resultatet bliver, at ved denne Samlings Slutning vil et af Resultaterne være en ny Lovgivning paa dette Omraade.

Men selv om jeg i det store og hele er tilfreds med Lovforslaget, som det foreligger, gaar det dog mig paa samme Maade som ærede tidligere Talere, at der alligevel er Ting, som man er mindre glad ved, men som man maa bøje sig for og tage med ud fra det Synspunkt, at skal et saa stort og betydningsfuldt Lovværk som dette føres igennem, kan ikke alle faa deres Villie, men det er nødvendigt at vise Resignation paa forskellige Omraader. Paa denne Baggrund maa de Par Ting, jeg har at fremføre, ses. Jeg er klar over og indforstaaet med, at Lovforslaget føres igennem det høje Ting uden Ændring; men jeg kan dog ikke undlade at pege paa visse Ting, som det forekommer mig kunde have været formet paa en noget anden og bedre Maade.

Dette gælder saaledes Bestemmelsen i § 3, som har været nævnt gentagne Gange, og hvorefter af samlevende Ægtefæller kun den ene har Ret til at erholde Næringsbrev. Man siger nok, at efter denne Bestemmelse stiller man Mand og Kvinde lige i Henseende til Retten til at erholde Næringsbrev. Jeg tror dog, at i det praktiske Liv vil det forme sig saaledes, at det stadig bliver Manden, der har Fortrinet. I Stedet for at yde den gifte Kvinde en øget Ret vil det som oftest medføre, tror jeg, at Kvinden kommer til at miste en Ret, hun har i Forvejen. Det er et Forhold, som i hvert Fald jeg fra mit Standpunkt maa anse for uheldigt. Ogsaa en anden Konsekvens vil opstaa af, at man indfører denne Bestemmelse i vor Lovgivning. Naar to Ægtefæller begge er Tjenestemænd, vil den naturlige Konsekvens af, at man her indenfor Handelslovgivningen stiller et saadant Krav, blive, at det samme maa gennemføres ikke alene indenfor Erhvervslivet, hvor det er Staten, der gennem Lovgivningen er den bestemmende, men ogsaa paa det Omraade, der omfattes af vor store Funktionærgruppe.

Et andet Forhold, jeg vil pege paa, er Bestemmelsen i § 10, sidste Stykke, hvorefter det i Fremtiden skal være forment Bestyrere og Uddelere i Brugforeninger at drive Handelsnæring eller anden af denne Lov omfattet Næring, samtidig med at vedkommende er Uddeler i en saadan Forening. Som dette Forhold i Praksis har formet sig rundt omkring i Landet, har disse Uddelere løst Detailhandlerbevilling, og i Kraft der-